

Szerkesztőségi iroda

Sepsi-Szentgyörgyön
Csiki-utca, Mathievics-féle
ház, hova
a lap szellemi részét illető
kérdések küldendők.

Kiadó hivatal:

BERNSTEIN MÁRK

könyvnyomdája
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap.
A „Háromszéki háziipar-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen laphe-
tenként kétszer: a
csütörtökön és vasárnap.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTEK

Helyben házhoz hordva,
vagy vidékre postán küldve

Egész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Hirdetmények díja:

3 hasábos petit-sorát, vagy
annak helyéért: 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyúlter sorra 15 kr.

A szövetségesek.

Borus az ég, esipős szelek fútnak, a letarolt
mezőn végig sítát az enyészet szellője. Hova lett
a dal a lombok közül? elröppent, elszállt messze,
lőgezen földre. Hova lett a mosolygó fény a tarka
mezőkről, hova lett a virág illata? — elszállt, el-
enyészett. Az enyészet, ez a busan zengő síri dal
beleszólt a virulás, a mosoly, derű, illatár zengéjébe
és odalett a természet szépsége. És eközben, mid-
dön a halál képe szomorú arccal borult a föld-
re, mintha országok, nemzetek is halni készül-
nének: busan, keservesen szállnak önmagukba. A lét
és nem lét feletti töprengés erőt vett a leg-
magasabb diplomátikon s elejtett szavuk, itt-ott
komor nyilatkozataik magukon hordják az enyészet-
től való félelem szomorú, őszies színezetű jellegét.

Mintha megállt volna pár hétre az országok,
nemzetek sorsát intéző végzet hatalma: államok
és nemzetek rettenve állnak meg egy kimondott
végzetserű szó varázsa előtt, mely nem egyéb,
mint a szláv politika megsemmisítéssel fenyegető
létele. Komor, nehéz szagu köd borog a politi-
kai láthatáron. Egyfelől Salisbury toasztja, más-
részt Kossuth Lajos nyilatkozata a „Soleil” mun-
katársa előtt, aggodó sejtelmekre készít bennün-
ket. Salisbury beszédéről is az abból folyó követ-
kezményekről már volt szó e lapokban. Az egész
magyarországi sajtó örömmel üdvözölte azon szö-
vegséget, mely az orosz hatalom ellen tör, s ké-
szülünk bár támadásra, kerüljön bár czerék vérebe
honfaink részéről: a nemzet egyhangú lelkesedés
kíséri a szövetséget. Ezen szövetségnek a nemzet-
közi viszonyokban konzervatív jellege van s nem
„kalandokon” épül, mint azt sokan szeretni hin-
nek, hanem egy nagy magaslatos, humanus célra,
mely érdekeinket s Európa állami jogát van hi-
vatva akciója által megvédelmezni. Részünkről a
„Freiga dei” napjait igen kényelmeseknek tartjuk
és sokkal előbbre becsüljük a békét azon háboru-
nál, mely pénz és erőt fogyaszt, tekintélyt és ha-
talmat dönt a porba; de másfelől ha élet és
enyészet, lét és nem lét kérdése áll előttünk:
akkor még a támadástól sem tudnánk visz-
szarcedni.

A mi már most a Kossuth nyilatkozatát il-
leti, hogy tudnillik a francziának az oroszokkal
kell szövetséznök: arra nézve nagyon szétága-
znak a vélemények. Egyik rész — s talán a tul-
nyomóbb — határozottan tagadja, hogy ezt Kos-
suth mondotta volna. Míg a másik rész nem tartja
lehetetlennek, hogy egy Kossuth, kinek határozott,
egész a makaességig szigorúan következetes politi-
kája volt, ilyen nyilatkozatot tehetett. — Kossuth
már 1848-ban kimondotta, hogy „a politika az
exigenciák tudománya”. Ő, a mint a történelem
bizonyítja, erős politikus volt, az maradt mai na-
pig is és tény, hogy ő híven ragaszkodva elvéhez,
politikáját mindig a körülményekhez alkalmaztatta.
Mikor hírül vitték neki, hogy Görgey az osztrák-
okkal alkudozni szándékozik s bizonyossá lett a
felől, hogy ez nem igaz, mert Görgey a muszkák-
nak akarja letenni a fegyvert — egyszerűen azt
mondta németül Ujháznak és Klapkának: „Ach,
wenn sie keine andere Schmerzen haben, dem fassst
sich abhelfen” s ő maga kínálta meg Paskievicset
a Leuchtenbergnek adandó magyar koronával. —
Akkor minden ember természetesen tartotta eljá-
rását, mert hiszen a „körülmények” így
kivánták azt. Később aztán kevés ember akadt az
országban, a ki Kossuthot e lépéséért ne kárhoz-
tatta volna. Neki egyetlen elve volt: az osztrák
dinasztiát megbuktatni s ezt minden áron
keresztülvihetőnek tartotta. Ma már a hazafi
Kossuth előtt áll a dynasztia-ellenes Kos-
suthnak. Emlékezzünk vissza a keleti kérdésekben
írott levelére. A számszerűsítés visszazárt a lélek
a tettek mezejéről önmagába. Kezdte inkább sze-
retni hazáját, mint beszűjt a s nymbus, mely hom-
kát köríté, még fényesebben sugárzott. És most
nyilatkozatot tulajdonítanak neki, a mi megrendíti
a gondolkozó embert. Hát inkább szeretné most
már beszűjt, mint magyar honfirtait: alig hi-
lető. Kossuth kontemplatív magányában valószínű-
leg a jövőt illető merengései közt, az események
szoros logikája után indult és látott oly dolgokat
be ítéletet lelkével, a mik a közel jövőben meg-
fognak történni. Nyilatkozott tehát ugy, a mint ő
a dolgok állásából ma ítéltetett. De nem szabad
felténnünk, hogy hazánk, hazája kárára tette vol-

na meg észrevételeit a franczia író előtt. Ő, mint
politikus, a körülmények embere, s őt mai gon-
dolkozásában is a körülmények határozzák. Hogy,
mint 1848-ban tette, az utolsó esetben, „in ulti-
ma analysi” orosz-politikához folyamodjék, — azt
még legnagyobb ellességei se tegyék fel róla. Épen
azért nemcsak csodálkozik, de határozottan rosszalni
is tudjuk azon laptársaink esürés-esavarását, akik
Kossuthból egyszerre muszkabarátot akarnak gyur-
ni s így előttünk népszerűségét koczkatatni elég
merészek.

Annai mindenesetre áll, hogy válságos idők-
nek nézünk elébe. — Ki tudja, vajjon az enyészet
szele nem fű-e már is népek és nemzetek felett.
Vajjon kit ér először a halál lehelete?

A hervadás szemlélete meggyőz bennünket
arról, hogy azon óriás küzdelem, melyet az ember
szabadságért, népességért, eszmékért vív, csak kínos
vergődés ebben a roppant börtönben, melynek
rabja az — ember. Évek, évezredek jönnek és
tűnnek el: az örök küzdelem folytonosan tartani
fog. Népek és nemzetek támadnak és tűnnek el,
de annak a kínos vergődésnek, melynek küzdés
a neve, nem lesz vége soha.

S mi a jutalmá hazafiságnak, erőnyeknek, sza-
badagszeretetének? Mi lesz a vége nemzetek és
államok egymás közötti harcának? — —

Az enyészet, — a sír. . . . .

II.

Ausztria-Magyarország és Német-
ország szövetségét, a melyhez Anglia is
csatlakozni fog, a párisi „Liberté” nem találja
nyugtalanítósnak. Kétség nélkül kívánatos lenne —
írja e lap — ha Franciaország is hozzácsatlakoz-
hatnék a béke politikájához, a melyet ezek a szö-
vetségesek okvetlenül követni fognak, megszi-
lárdítani törekedve a berlini szerződést; ennek az
ideje azonban még nem érkezett el, és a mi sebe-
ink még jobban sajognak, hogysem meglehetne
kötni az angol szász, a latin és germán fajok szö-
vetségét, az egyedül lehetséges szövetséget, a mely
biztosíthatja jövőjében a békét és a haladást, és
a civilizáció javára megszünteti a régi gyűlölséget.
Addig arra kell szoritkoznunk, hogy figyelemmel
kísérjük szövetségünkben az eseményeket. Egy
tekintetben azonban lehetetlen távol maradnunk
a mozgalomtól, a mely közelebb viszi egymáshoz

TÁRCZA.

Az öreg diván.*

Szerény butor vagy kis szobában,
Nem díszitsz fényes, büszke termet,
Mégis, mégis, öreg diván te,
Lantomon im megénekellek.

— Oh, régen volt már, hogy öledben
Rózát először átöleltem,
S esküdtem neki hű szerelmet,
Mely lobogva ölelni fogja,
Míg ajkimon lész' a lehellet.
Itten, ölednek édes enyhén
Kaptam az első csókot tőle,
Melynek melege, forrósága
Lesugárzik a másvilágba,
Midőn e földet elhagyandom,
Szemfödöm hűvös éjjelen is
Melengetve maroknyi hamvam.
Csendes estében ide dőlve,
Éresztgetők a jövődöbe
Reményünk első szálait,
— A mely reménynek minden szálán
— Makaes kezekkel ráfonódván —
Szívünknek egy-egy vágya sirt.

S im most is, annyi évek múlva
Öledben nyugszunk ketten újra;

Vidám beszéd foly ajkainkról,
És a beszédhez mindenik szó
Csókban, mosolyban születik.
Beszéljük: mi lesz, mi leszajlott.
— S te mindent látod, mindent hallod!

Oh beh fele'te fájni is fog,
Ha sorsunk tökd messze eldob;
S bár hozzád annyi emlék köt le:
El kell szakadnunk mindörökre!
Ha itt is, ott is megrongyoltál:
Ki tudja, rád még milyen sors vár?
Lehet, hogy durván hánynak-vennek
Egyik szegletből más szegletnek,
És benned múltunk meggyalázza:
Kivetnek majd a zsbivásárra,
Hol a szatócs nehány filléren
Rongyaidért talán megvészen.

Ki tudja: mint papir lapocska,
Rongyod nem jut még asztalomra,
S pendítve régi lantomat:
Nem írom épen rá utolsó
Csöndes szerelmi dalomat.

Jakab Ödön.

Őszi sugarak.

Én is szerettem egykor a mosolyt! s nem ta-
gadom, mintha most is ne löpözna be belkem szent-
télyébe olykor-olykor egy-egy. Ily vendég számá-
ra a legközönyösebb szív ajtaján is fölírva a ko-
pogtatás nélkül „szabad”. Azok a sugarak, melyek
melegétől az ifjú szív tavasza fölzendül, melyek
az ártatlan kedély kristályüvegén oly változatos

színekben török meg fényüket, e sugarak engem
is hevitettek, s most lankadtak bár, még éltet ad-
nak egy-két másodvirágnak. Azok a csökök, me-
lyek az öntudat fagyasztó jegén is izzó parázscent
égték — kihálva bár tűzők — ajkimon még!

De van nekem egy eszményképem, egy áhi-
tott ideálom, ki előtt gyakran letérdelvek most
is; elmondom titkos fogadalmaim — s megért.
Oltára számolyánál leborulva, őszintén bevalom
mindannyiszor: szeretem. Bágyadtan tekintve rám,
keblére vesz s halkán susogja: szeretlek, mert
enyém vagy!

Neve: ősz, hervadás.

Kérdeztem egykor valakitől: mi az enyém?
„Emlékezz, s mit lelked a multban lát, tiéd!”
— felelt.

... Vele valék. A kelő nap bíborfényét arcára
lővelte s a sugarak megtörve hanyatlottak alá a
százszer ékesb arc rózsáiról. Oly szép vala! —
Beszélt sokat s gyönyörrel hallgattam. Reszketve
vallá meg szive titkát s megesküdött reá, hogy
oly igaz szerelme, mily tisztá, szűzi a hajnalnak
sugára. Szép zemei sugáriban megtört lelke véd-
angyaloként lebeg gondolataiban. Szive dobbaná-
sai most is fel-felrögnak, ha ábrándaim a való ri-
deg börtönéből a multba szállnak.

Mi szép az emlékezés!

... Álltam szorongó szívvel beteggyála előtt:
látám, mint veszett ki az életsín arcza haván;
mint küldt utolsó sugarait bágyadt szeméből fe-
lém. Ellestem szívének dobantásait; beszívam keb-
lének véglehelletét s a nemes tűz utolsó lobbana.
Látom, ha ébredek, — előttem álmaimban. Mohón

* Mutatvány a tehetséges szerzőnek sajtó alatt lévő gyűj-
teményéből, melyet ez alkalommal is m-legen ajánlunk a közön-
ség figyelmébe.